

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

Mange har kaldt det den bedste engelsk start, der nogensinde er blevet kørt.

Det er en høj teknologisk tidsalder, som sygelsporten befinder sig i. Der er formodet Jonas Vindgård, hvor man normalt taler om 100 dele og sekunder og sætter et forspræng til Purgatia på halvlande minutter over kun 22 kilometer.

Og det er meget tankevægtende, fordi før engelsk starten var der blevet kørt 2600 kilometer og kun 10 sekunder skildt dem. Og så på 22 kilometer så skildt halvandet minutter.

Purgatia kørte resten stærkt også på engelsk starten. Men allerede det første sving var det ligesom om det var en anden fart i Jonas' cykler, og han angreb ligesom svingene accelererede ud af dem.

Og normalt med to så hjembyret i konkurrenten, der plejer man ikke at kunne se forskel på engelsk starten, og hvor hurtigt der blev kørt man skal se mellemtiderne.

Men det var som om allerede sådan en fartens forskel, hvor den barret så bare i det første sving. Det var en meget sjældende oplevelse.

Jeg vil spørge mig om en ekstra ting, Jonas. Jeg skal lige høre, at der har været meget snak om dopingov.

Som et spøgelse hjemsøger spørgsmålet år efter år rytterne bag de mest overlejende præstationer i Tour de France.

Har du egentlig nogen send for tilbudt doping? Nej, der er ikke.

Cykelsbordens historie er nedfældet på en rosa alkohol blod doping.

Der er sammen vækstområdet.

Og Epo.

Til historien, DHA, insulin, EF1, kortission og blodotransport.

Flere af 90'erne og nulernes ikoner har siden indrømmet, at deres resultater har været hjulpet ulovligt på vej.

Og derfor ser fagens og journalister ofte på nutidens cykelløb med stor mistingsomhed.

Selvom der ikke er skyggen af beviser.

Det kan man også se på de sociale medier, de pludselig begynder at tale om det der.

Kan man helt afvise, at der er doping på spil?

Børnlands setespørsmålstejn vil nutidens rytte op på grund af foretidens udgæringer.

Det spørger genstart om i dag.

Mit navn er Anna Ingrish.

Bastian Emil, er der et eller andet sted i baghovedet på dig, hvor overad doping lur, da du ser Jonas Vingegårds enkelstart?

Altså fra selve præstationen og Vingegårds navn, tænker jeg ikke til kun på det.

I min daglige optagighed er sygelsporten, når man følger rytterne år efter år.

Så er der ikke noget dopingspøgelse, der kommer frem, når man ser Vingegårds præstation.

Men efter et tappen, der begynder jeg at tænke over, hvordan kommer reaktionen til at være på det her udefra?

For det er en kendskærning.

Når der i Tote Franks sker de her virkelig fortryllende præstationer, så har medierne en tendens til at skulle, som de selv siger, finde dopingspøgelset frem.

Så det tænker jeg over.

Bastian Emil Goldsmith er forfatter til flere bøger om sygelsport.

Og cykelkommentator på Discovery og Jewersport.

Jeg skriver Løbs Reputator for Frihedsbræder.

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

Hvad er det, der fascinerer dig så meget ved cykling?

Det er helt sikkert. Det her er sådan et moderne svar på Rudysøvs og Iliaden.

Og at finde mening gennem stride, gennem kamp, gennem noget, som er en rejse fra et sted til et andet.

Og det er på rejsen, at meningen sker.

Det er jo tit en anekdote med, at man romantiserer sporten eller man lægger mere end i den, end der er.

Men cykelsporten er grundlagt altså en meget visionær folk, synes jeg, som havde det som deres mål, at det skulle være en moderne græsk storehedsfartilling.

Det er en avis, der ejer Tote Franks den dag i dag.

Og det her med, at cykelsporten er blevet skabt for, at den kunne blive skrevet om, så visens oplag kunne blive øget.

Så skulle man altså have noget, som kunne frembringe en stor fortælling om sejr og nederlag.

Lidet er jo et meget centralt ord i cykelsporten, og de begreber jo ikke gløgn.

Man kan se det meget tydeligt i rytternes ansigter.

Der er mange fundamentale værdier i cykelsporten, som f.eks. klassisk idealer, som at finde styrke i modgang, som i sydscykelporten repræsenterer på fineste vis.

Den første udgave af Tote Franks bliver kørt i 1903, og allerede i cykellykkes spæde over brug og rytterne alle tilgængelige midler i kampen for at komme hurtigst over målstrængen.

En af de første store cykelstjerner, Henri Pellice, har vundeløbet to år i træk.

Jeg mener, vi er om 1924. Han er ved at forsvare sin sejr.

Men på en meget varme tabbe gennem alberne, så vil løbetes direktør, opfinder og diktater, som man tid bliver omtalt, som anride græns.

Han vil ikke finde sig i, at Pellice vil have sin trøje af.

Når man først har fået sin trøje på, er det en limbelse af hårdheden, hvis man vil have trøjene af i varmen.

Det bliver Pellice så suge over, at han trækker sig forløbet og sætter sig ind på en jernbanekaffé, sammen med sin bror, som også var cykelrytter.

Og til en journalist fortæller de sannheden om Tote Franks, som siger, hvor hårdt det er.

Og i hele denne fortælling fremligger det også, hvilke præparater de bruger for at holde Tote Franks ud.

Ploform, amphetamine, alkohol.

Og der næste dag reagerer løbsdirektørensere.

Og det er meget tankevægtende, at han, som det første, slår ned på, at hvis ikke de vil være med, kan de jo gå ud og løbet.

Og han holder fast i, at trøjen, den skal man altså beholde på.

Og når det kommer til præparaterne der, det er der ingen, der løfter, øjne brygner over, det fylder ikke noget.

Det er et vanvittigt interessant billede siger på, at dengang eksisterede begrebet doping i en gang.

Det var slet ikke det, som hele den her sagne gik ud på.

Det var bare god gammeldagsamphetamine og alkohol.

Ja, og jeg tror, at da han fulgte det op med i sin nervi, så skriver næste dag, at det umenskligt løb krævede også samtidig umenskelig hjælpemidler.

I 60'erne, det begynder man så at bruge ordet doping efter, at det går helt galt for en britisk rytter.

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

Hvad er det, der sker med ham?

Værdensmesteren fra 1965, Englanderen.

Den rytter, der hedder Tom Simpson.

På vej op af Mont Ventoux i 1967, er det de mest ikoniske bjerge overhovedet i Tour de France, myntologi.

Der er i meget varmt vær, falder han om i vejkanten og omkommer.

Løbetslæge forsøger at genoplive ham, men det lykkes ikke.

Efterfølgende så finder man amphetamine og konjak i blodet på ham, og det er ligesom en af sportens største tragedier.

Hvad er det, den episode ændrer?

Vi talte før om 1924, hvor der er de her stoffer i omløb, men sådan er det også i 30'erne, i 40'erne i guldalern i 50'erne.

Men også i samfundet er det jo meget udbredt med brug af ferietabletter og amfetaminpiller, og man skal forstå det her som en tid, hvor der slet ikke bliver set på det med så fordømmende øjne eller med det her ord snud.

Men med Tom Simpson stød kommer det ligesom sådan en moralisk ændring i det, som man tænker.

Det her findes, men vi synes ikke længere, at det bare findes.

Når det koster liv, så ønsker man, at det her skal forsvinde.

Op gennem 90'erne og 0'erne bliver Doping ansigts som snud,

og det er i samme periode, at Bastian Emil Goldsmith vokser op og bliver fortryllet af cykelsporten.

Mikael Rasmussen kigger sig tilbage, men det er der ingen grund til, for det her er ganske engelsk en af de største engelsk mennespræstationer i mange, mange år i Tour de France.

Jeg kan huske, som virkelig forældskede sig var der Mikael Rasmussen i år 2005.

Vand en ikonisk solosejre i Vorge, sådan er til en by der hedder Moulouse.

Han kommer så ind mod Moulouse, Mikael Rasmussen her, han rejser sig op og strækker ham ned ud til siden.

Jeg tror næsten, han grejer dig ikke ladet, Mikael Rasmussen.

Jeg er med i et meget langt soloangreb og sikrer sig en etabelssejre og den prækket bjerget trøje.

Hvad er det lige præcis ved Mikael Rasmussen, som indfanger dig, så den fascinerer dig?

Altså, der er så en meget stor drøm om cykelrydderen i det store angreb alene,

for at symbolisere at kunne bære ensomheden i tilværelsen og bære presset på sine skulder og verdens stærkeste selvfølgelig.

Og selv som dreng før jeg kendtalt det her, så åbenbade Mikael Rasmussen det her meget stærke indtryk af et menneske,

som tørkør alene, som tørset sine ambitioner på spil.

Jeg kan huske den her vilde historie med, at han som 5-6-årige fortalte sine bedste forældre, at han skulle vinde Tour de France en dag, som i 10 år spiste han ikke længere spejrpølse i sin madpak,

om man skulle have kina-kål for at ikke have fået for meget fedt.

Den her jamaniske besættelse af at skulle opnå det, man som barn har lovet sig selv, det er fascinerende, synes jeg.

Mikael Rasmussen eller kyllingen bliver et kæmpe navn.

Han vinder Tourens prækket Bjergetrøje to år i streg, både i 2005 og 2006,

så året efter er der store forhåbninger til, at han kan vinde helt løbet.

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

Og i Europa er den gultrøi.

Han tæpper ikke tid den første uge, så han er ligesom med i klassemange, og inden løbet begynder at gå ind i sin afgørende fase.

Og på den første store bjergetappe, så angriber han altså, og tager simpelthen løbetesføretrøi. Hvordan har du det på det her tidspunkt, hvor Mikael Rasmussen pludselig sidder, i sådan rette trygter godt i den gultrøi?

Der er lykkelige og spændt, og der er også det her, når man holder med en rytter i cykeløb, at altid frygtlige skrøblige, der er sårbart, der er styr, der lurder i hverne tving på vejen, og der er uheld, og der er træthed.

Så det er både en glædesfølelse, men også nærvpierne.

Det er, tror jeg, mange kendene får vingegård efter det her Tour de France.

Sådan er det fornemmelse, der kan være om en førtrøi.

Det havde du jo ret i, at det er både sårbart og skrøbligt.

For Mikael Rasmussen ender jo ikke med at vinde løbet.

Hvad er det, der sker i stedet?

Det ender så slemt, som det kunne gå, for efter han konsoliderer sin førtrøi på Kolde i Obiske løbets 17. etage, så vil jeg huske.

Så blev han taget ud af løbet af sit hånd.

Ørligere i dag har Team Manager Theo de Roy besluttet ikke at let Mikael Rasmussen starte i morgens stedet i Yellow Jersey.

Det er en svær kompliceret sag, men det sker fordi, at cykelrydterne i deres daglige værn, hver eneste dag skal fortælle dopingmyndighederne, hvor de befinder sig.

Det hedder deres wear-out.

Og det vil sige, at man hver dag kort ligger præcis.

Her kan man kontakte mig, her kan man få taget blodprøver eller urineprøver til dopingtest.

Som løbet begynder, og Mikael begynder at vokse frem i løbet som den bedste rytter, så kommer det frem, at han har allerede nogle advarsler med sin wear-out til, at man må have tre, så får man en karantæne.

Men en italiens kommentator, der vil egentlig hylde ham fortæller om, hvordan han i maj i sin forberedelse på Tour de France er blevet set træne i voldsomt regnvær i Alperne i Italien.

Den katastrofal kommentar fra Mikael Rasmussen, for på det tidspunkt har han sagt, at han er i Mexico.

Og det er også en indikation om, at han simpelthen ikke bare har en problem med sin wear-out, men han har lovet om sin wear-out, og så får han sin tredjerede advarsel, og han bliver taget ud og løbet af sit hold og mister en gultrøj, som han ellers var på sikker kures måde vinde.

Mikael Rasmussen indrømmer mange år senere, at han har dobet sig gennem stort set hele sin karriere.

Han vækler denne her gumislang og marmen, og så er det endnu en jammel, og så kan man bare mærke, at han er blevet lige så stille løberne i denne her pose.

Han er langt fra den eneste.

Utallige cyklerøjder har benyttet ulovlige prestationsframne midler, og i løbet af nulderne vælter skeletterne ud af feltets holdbuser.

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

Den eneste jernerøjder efter den anden indrømmer at have dobet sig.

Jeg har taget doping. Jeg har taget evo.

Og i 2013 fortæller den syvdoppelte turvinder Lance Armstrong om sit systematiske brug af doping. Beviserne mod ham er blevet så massive, at han allerede inden indrømmelsen bliver frattet sin titler. Hvor udbredt og organiseret er brugende doping i 90'erne og nulderne?

Den er udbredt, og den er organiseret. Jeg tror, det er mere normalt at tage doping end ikke at tage.

At 90'erne er blevet den store sønnebukker, har jeg næsten lyst til at sige.

Man kan også gå tilbage til 80'erne og sige, at det er lige så udbredt, eller 90'erne, eller 60'erne.

Men det store problem for 90'erne er det her skift i moral, i det offentlige,

og i løbet ønsker om, hvordan moralen i cykelsport skal være.

Hvor man i samfundet ønsker det her nye regnhedsideal, at cykelrydterne skal ikke bare vinde, og skal ikke bare køre lige ind i bjergene.

Det skal også gøres, men fuldstændig en ren krop, der fortsætter rytterne i tavshed deres kotyme eller arbejdsgang.

De enorme mængder doping i 90'erne befinder sig normalt i løbet's mørkeste afkrog, og godt skjult i bagagiorummet på aflåste holdbiler.

Men kort før turen i 1998 får offentligheden et indblik i, hvor udbredt de lysskymidler er i feltet.

En belgisk sådan jørg for Festina Holder, han bliver stoppet af politiet med sin holdbil.

En sådan jørg, det er hjælpere på holdet, og man finder i hans bagagiorum en massiv mængde E-Po i sig.

Hvordan reagerer cykelrydterne og rytterne organisatorerne, at Tour de France på den her kæmpeskandale?

Jeg vil næsten sige, at det bliver sådan en eksplosion, at dramatik, altså det franske politi, de franske sendarmer reagerer meget voldsomt,

og indfører rett sager på hotellerne om natten, og tager rytterne i det tensionen, og rytterne reagerer ved, at de vil ikke køre mere cykelløb,

hvis ikke de ikke ved, at de kan få deres natte søvner, den her berommende kommentar.

Man kan ikke køre verdens hårdeste cykelløb og sidde i det tensionen om natten.

Det lyder jo også som om, at alle i cykelverden har kendt til det her.

Altså du siger selv, det er mere normalt, end unormal at tage doping.

Hvorfor i alverden kom det ikke allerede frem, mens det stod på, og var på sit hårdeste?

Hvorfor visst, allers andre det ikke?

Der er jo det her begreb, som jeg synes er meget interessant i sygelsponsibilitet, du kalder det omærtagen.

Det er sådan en tagespak, som rytterne indgik.

Jeg vil sige, det er en af hovedoversærende til, at det hele bliver så stor, en skandale, fordi det er jo det der symbole på, at der kører to forskellige moralsæt,

at man vælger at være tages i rytternes verden.

I sportens verden og publikum, de forestiller sig, at der nu foregår sådan et glans spillet af regnhed.

Og under Tour de France, der Lane Samstong er på sit hårdeste i noglerne, er der en spansk rytter,

som åben har været ude at fortælle om mistanken omkring doping, om dopingkulturen i feltet.

På en Tour de France tar vi gået den her rytter, så I angreb vil gerne i udbrud,

og han er en ubetydelig rytterklassermange, så normalt vil det ligesom finde sted helt af sig selv,

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

og han vil køre vækker og blive hentet senere.

Men i deren angreber, så går Lane Samstong frem med sit meget maktfulde hold i US Postle. Og indhænder ryttern, og i det, han bliver indhændet, så filmer kamera- og motocyklen Lane Samstong,

som så ligesom lynen sin mund til, som en lynlås over sin læber, og giver klart tilkende for kameraet her i feltet, der taler vi ikke om den slags.

Meget kraftfulde handling, synes jeg.

Og fornem det lige at Lane Samstong vil gøre det?

Selvfølgelig Lane Samstong, den store skurk.

Nu kommer jeg her, Bastian, med min rene moderne moral, og får plummere myten og elianen og skabelsesberedningen, men selv for en fan som dig, det er du så ikke forstemt.

Jeg er med på nederlag og alt det urene, også en del af myten, men bliver du ikke forstemt, når der er sådan en omeret tag, sådan en lynlås og håndbevægelse fra Lane Samstong?

Jeg tænker, jeg vil ønske at sige, ja, men jeg har det ikke sådan.

Jeg kan godt rumme begge følelser, for eksempel med den her historie om Michael Rasmussen. Altså glæden som barn vil have set det, vil have bevundret det, vil have lavet sig forføre af det.

Og så den her viden, som siden har kommet hen, et ønske om, at det her renhedsideal skal udfoldle sig.

Men jeg har ikke den her forstemthed, den her vrede over det, jeg har den ikke.

Men fortrækker du de ikke bruger doping?

Ja, helt sikkert, afgjort. Det er meget, meget vigtigt at understreje.

Når man taler, som jeg gør nu, er det ikke for at sige, doping er godt.

Jeg tænker, alle cykelryttere, der har kørt i 90'erne,

ville ønske, at kørte i en tid uden doping, det har hørt flere af dem sige selv.

Og hvis man skulle ønske, at unge mennesker ville køre cykeløb, så måske det ikke forestilte sig at sætte dem ind i en sport, hvor det skal gå i den retning, og man til sidst skal blive en del af et dopingprogram.

Hvad gør man i cykelspolen for at forhindre, at det her sker igen, altså for at sætte en prob i alle de her kæmpe store dopingskandaler, som ligesom bare bliver ved?

Det er et rigtig godt spørgsmål, at man hver stille sig selv ofte.

Jeg stiller altid af spørgsmålet.

En af dem, der har gjort mest var anti-doping, til at direktøre i den syglede union.

Man har indført en politikbehållende, at det forbudder bruge noget.

Man har indført det biologiske pass, som monitorerer rytternes blodværdier hele året.

Man har indført forbudmåder at bruge kortisoner i løbssamhæng, og en lang række af andre, der forbud mod sådanne produkter, og af smaglæmptne karakter.

En anden ret interessant ting er, at rytterne får taget blodprøver med hjælpende melmerom,

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

og de her blodprøver bliver opmarkadsinerede,
og kan blive taget frem igen om ti år,
hvis man skulle finde nye former for at teste, man kan lave på blodet.
Så der er en hel del.
I ti årne kommer et nyt britisk hold, Team Sky, tilvært.
De sætter sig efter trykkeligt på turtronen,
og præsenterer sig samtidig som sportens nye, rene fremtid.
Team Sky har sådan en kontant og frembrugsende attitude i begyndelsen,
der holdet bliver grundlagt og siger, at vi er det reneste hold i verden,
og vi vil ikke arbejde sammen med nogen,
som har haft noget med doping at gøre for i syngelsporten.
Det visede sig ganske hurtigt at blive svært for dem at gøre det,
fordi det har stort set alle.
Har man det indtryk af Team Sky i dag, altså, at det er et rene at holde en andre?
Nej, absolut ikke.
Jeg ved ikke om det rener, men de har været i deres mådvind også,
men nogle af de her TUE-sager kalder man det,
som er de her læreklæringer på at få stoffer,
for eksempel kortison, som man så må bruge løb,
som er meget prestationsframende.
Der er også den her mystery package, som en af holdelse lærer
skulle transportere fra Manchester til Frankrigel.
Og de kan ikke huske, hvad der er i parken.
Og der er sådan nogle, hvad kan man sige, togede historier,
som ligesom kommer i et ekstra dårligt lys,
og den første sådan meget hellige tilgang til det.
Vinge Gråhand kommer lige her,
og min damer her har startet to minutter efter sin store, store rivag.
Efter Jonas Vinge Grås magtdemonstration
på Engelsk starten i årets Tour de France,
dukker dopingspørgsmålet op igen.
Når en mand lever sådan en ekstra ordentligere prestation,
lægger sig så langt foran sin konkurrent,
så dukker de her dopingspølelse op igen.
Det kan man også se på de sociale medier.
Den tåne angivende franske avis,
L'Équipe trykker en markant fortsæt,
med et kæmpe billede af Vinge Grå,
og proklamerer med store buksdager,
at han er fra en anden planet.
Den overskrift er næsten identisk med den avisen,
brægte om dopingsynderlands armstrung i 1999.
Hvad tænker du om denne her franske forudsede,
og de ikke så subtile ansøgninger om,

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

at Jonas Vinge Grås' prestation også er lidt påvirket?

Jeg synes den er lidt komisk.

Jeg tror, der er sådan en lidt bitterhed over,

at der er endnu et år, at franske mændene er så langt fra.

Og jeg undrer mig over den her forudsede også,

fordi det er L'Équipe, som ejer Tjorte Franks, som laver den.

Er der nogen som helst indsjere,

bevisere, antydninger af,

at Jonas Vinge Grå har brugt nogle prestationsframne medler, andet end fortidensugandinger?

Nej.

Jeg vil tilføje til det,

egentlig, at det var kun ham, der kender sandheden af alle mennesker,

selvhans sportsdirektør, der sagde, at han var det reneste menneske.

Det er jo kun Jonas, der ved det.

Men det er et spørgsmål, som er meget centralt i livet generelt.

Om man vil tro, eller om man vil tvivle.

Og jeg kan ikke gøre andet noget at tro på hans ord,

og ikke indgå i det her spekulationståge,

som omgiver dækning af det lige nu.

Den tidligere verdensmester i Engels start,

Tom Dymoulang, kaller det den bedste Engels start, nogen scene.

Det er flere af de tider, der er blevet kørt i hjergene i årets 20. fr.

Det overgår jo tider, der tidligere sat i bl.a. de meget dopingplade 90'er.

Og 0'er, jeg ved, du synes ikke nødvendigvis,

at det er noget, man skal have øjnebrunne over.

Kan du ikke fortælle, hvorfor?

Jo, meget gerne. Den her sammenligning af tider fra 90'erne,

den bliver hele tiden taget frem.

Og der er en hele række omstændigheder, som gør den ugyldige sammenligning.

Først og fremmest, det eksisterer dog enormt meget strategi og taktik i sygelsport.

Etabler kan blive kørt hurtigt eller langsomt, aggressivt eller defensivt.

Der kan også ligge flere bjerge før det sidste bjerg, som gør, at tiderne kan være forskellige.

Det er også en helt konkret ting som hver, der kan være solskind eller regnvær, og der er vind.

Et godt eksempel på det er en af de tidlige prestationer,

for at parere i Robé omkring 1950'erne, en holdandsrytter, der hedder Peter Post.

Hade ind til 2016, den hurtigste tid i løbet nogle siden, fordi de havde voldsomt medvind.

Og Peter Post har kørt på en jerncykel med en ultrøj og formentlig blafrende i den her medvind,

hvor rytterne jo dag kører på materiel, som er voldsomt meget forbedre,

selv i forhold til 90'ernes cykelløb.

Hvad med deres kroppe og træning og professionalisering af cykelsporten?

Cykelsporten har omgået en enorm forandring de sidste på, hvad netop det er angår.

Den fuldstændig perfektionering af rytternes liv med det mål, at der skal køres hurtigere.

Det er fra diaten til søvnen til de her højde træningslager på Tenerif, Bjergmavn, Teite eller

[Transcript] Genstart / Arven fra den gule trøje

Isirnevårda i Spanien.

3.000 meter overhavets overflade, hvor luften er tyndere.

Og det har nogle af de samme effekter som Epo eller blod doping med at øge mængden af røde blodlegemer i løbtoptagelsen i blodet.

Det lyder som om, at du har meget lidt respekt for, hvad kan man sige, journalister eller menige mand,

som lige tjekker ind for at flage dopingflade og stillespørgsmålet til presset med Jonas Vingegaard.

Jeg vil lige spørge mig en ekstra ting, Jonas. Skal lige høre, der har været meget snak om doping. Har du egentlig nogen send for tilbudt doping? Nej, der er ikke.

Er det uremeligt, at Jonas Vingegaard skal slæbe rundt på en del af det der dopingmonster, som hans foregænger har skabt?

Altså, jeg har lyst til at sige to forskellige svar, fordi jeg synes ikke, han slæber rundt på det.

Jeg synes, at de er frigjort fra det rytterne, der kører i dag.

Jeg synes ikke, der er noget dopingspølse, og jeg føler ikke de bærer rundt på en eller anden skyld fra fortiden.

Det er helt opvist om, de heller ikke selv gør.

Den anden del af det er, at jeg tænker, om der er så god 30 år, så tænker jeg, der er stadig, at de her spørgsmålet vil komme,

og det vil være en besættelse for pressen, at jeg skulle finde en til historie eller skulle holde derfra, fordi det til evigtid vil ligesom være noget, som sygelspåden har gjort så bemærket ved.

Er det måske bare pressen for en meget streng doping og merte, altså, at der bliver betalt afledt i generationer?

Ja, det er jo nok pressen, der betales, men jeg vil sige, som det finder stedet lige nu i måske også her i hjemme i landet,

og så synes jeg, at det er sådan lidt uforholdsmæssigt. Lige nu fylder det enormt meget, men om en ugen og sejne er lidt mere, så lever cykelsporten videre i bedste velgående, og så føles prisen ikke engang så høj, synes jeg.

Så når vi er færdige med at diskutere doping og kigge på de her franske forsider med ikke så subtile henteudninger,

hvad er det så for en sejr, vi hylder, når vi fejrer vinge går i de her dage?

Det første jeg lyst til at fremhæve er, at det her med hans revelisering, hans stuel mod, så det er Pogaccia, som er det største fenomen i cykelsporten.

Og det, der så har kommet frem ud af den revelisering, det er, at Jonas har viset, som meget stadig, meget måde med angreb langt formål, som på turmaletarben, jetetarpe og med en utrolig selvtilid, kold blodighed, ro i situationer,

hvor Pogaccia sætter ham under press med voldsom angreb.

Så synes jeg, at vise sig en atlet, som måske ud og til til pressen virker sky og måske en desineret, så har han viset sig på cyklen at være det modsatte, enormt selvsikker, udtrykksfuld, stadig, måde, og det er mange af de ord, som man ønsker at sætte på en tolefragingsvinder.

Bastian Emil Goldsmith, tusind tak fordi du blev besøgt af.

Jeg ser også tak, tak fordi du måtte komme.

Det var dagens genstart. Den er sat sammen med Mathias Barks søndergård, line Fabricius og son Elbeck.

Mit navn er Anna Ingris.